

Év ICF Coacha pályázatok

Nyugalommal, örömmel olvastuk a 2017-es pályázatokat.

Érődik, hogy más-más módon, módszerrel, megközelítésben, azonos célokért dolgoztunk 2017-ben is ICF coachként. A pályázók a hozzájuk forduló céljainak elérését támogatták, mindezt tudatos, önreflektív jelenléttel, ügyfélben és a kapcsolatban való hittel, szakmai alázattal. Talán kivétel nélkül minden pályázatban megjelent annak bemutatása, hogyan dolgozott a coach szupervízióban, rálátva olyan kapcsolati dinamikákra, amelyek alapvetően befolyásolták a kreatív, szabad és bizalmi tér kialakulását, és ezáltal az ügyfél számára megélhető tanulás lehetőségét.

A nyertes pályázatról

A pályázatok elolvasása és pontozása után egy rövid egyeztetést követően egyértelműen ez a pályázat emelkedett ki a többi közül.

Ami sok mindennek köszönhető. Az egyik ilyen, hogy ebben az esetleírásban találoztunk a legkövetkezetesebben a pályázati kiírás szempontjaival. A keretek tartását tartalmi szempontként is értékeltük, mivel ügyfeleink számára a tiszta keretek biztosítása, - az érzelmi összhang mellett - a biztonság érzését jelenti. A pontos szerződés és a coaching mozzanatainak folyamatos összevetése a megállapodással tiszta kereteket eredményezett.

A coaching folyamatban érzelmileg hangsúlyozott képekkel dolgozott a coach. A katathym imagináció módszerét ötvözve az ICF kompetenciákkal, hogy a múlt nehézségei helyett először képekben, majd valóságok megteremtésével biztosították a coachee céljainak elérését.

A coach hozzáállása közös nyelv konstruálását eredményezett. A megalkotott konstrukcióban mindketten könnyen eligazodtak. Lehetővé vált az utalásokkal lerövidített kommunikáció. Egy-egy helyzet részletes beidézése nélkül is rögtön felidézte a már átélt helyzet tartalmi-érzelmi kontextusát. Tovább mélyült a coaching biztonságot teremtő hangulata.

A coachee-t a „Mi történik, ha nem történik semmi?” típusú kérdéssel jelenben alkotott jövőbeli kép megalkotásával egy vágyott állapot megteremtésére sarkalta. Ezt tette úgy, hogy sikerült elkerülnie a „szakértői szerep” csapdáját.

Számos ponton tetten érhető a coach szeretetteljes, és egyben professzionális jelenléte. Az esetleírás szép példája a metaforák alkalmazásának hatékonyságára.

Csak néhány a sok példa közül:

- “bizalom egymás felé, bizonyosság bennem: ami kell a célhoz, benne van”
- “integrálódott a kép (megj: ügyfél célja), komplex egészként láttuk és dolgoztunk vele”
- “a legapróbb sikereket is gyűjtöttük, így növekedett a fegyvertárunk”
- “Ami a coachingban előfordul, az többnyire az életben is: figyeltük a párhuzamokat.”
- “Dilemmám volt, hogy cukorfalatkákért, pillanatnyi jóézésért eladom-e a coaching célokat?”
- “Mélypontok, kényszerleállások alatti érlelő várakozás és a konfortációk hozták a mélyülést. A mélységekben való ütközések magával adták a változáshoz szükséges teremtő energiát.”

A pályázat egésze tükrözi egyrészt a megengedést, másrészt a bátor szembenézést - megengedése annak, hogy előbukkanjon mindaz, ami változáshoz vezet, és egyúttal bátor szembenézés és megtartás mindazzal, ami előbukkan - hittel, nyitottsággal és erővel, elbírv mindennek a szépségét és nehézségét és tudatosítva a coachban magában bemozduló reakciókat is.

A leírt elbizonytalanodásokat a coach az eredeti szerződéshez való visszatérésével és szupervízió igénybe vételével biztosította.

A pályázat szintén sejteti a coach alázatos jelenlétét, és saját szerepének tisztaságát - nem ő a változás hozója, hanem sokkal inkább a coaching kapcsolat és tér “örzője”.

Az önreflexív mozzanat az esetleírásban példás. Folyamatosnak hat a coachee a coach önmaga és a kapcsolat dinamikájának figyelemmel kísérése.

Néhány példa erre:

- „Kísértésem volt ezt elbagatellizálni, de éreztem, hogy ez nem szolgálná sem ügyfelem felnötte válását azaz a coaching célját, sem a kettőnk őszinte kapcsolatát.”
- “A különféle módszerek bevetése helyett érzésekre, intuíciókra, megjelenő kapcsolati dinamikákra hagyatkoztam és az ezekben megjelenő válaszokra figyeltem, ezekre picit fényt adtam.”
- „Bátorság kellett mutatós, felszínes megoldások helyett várni az *igazira*.”
- „A tükörtartás, a konfrontáció, a negatív visszajelzés **számomra nehéz** volt, mivel láttam a szomorúságát.”

Kívánjuk, hogy a benyújtott pályázatok olvasása mindenkinek legalább akkora örömet jelentsen, mint nekünk.